

Sygn. akt I.Ca 519/18

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2019 roku

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Mirosław Krzysztof Derda (spr.)
Sędziowie	SO Aneta Ineza Sztukowska SO Alicja Wiśniewska
Protokolant:	sekr. sądowy Ewa Andryszczyk

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2019 roku w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z wniosku Gminy (...)

z udziałem D. K.

o rozgraniczenie

na skutek apelacji uczestnika D. K. od postanowienia Sądu Rejonowego w Suwałkach z dnia 16 października 2018 r. sygn. akt I Ns 14/15

postanawia:

I. Oddalić apelację.

II. Stwierdzić, że zainteresowani ponoszą we własnym zakresie koszty postępowania apelacyjnego.

SSO Mirosław Krzysztof Derda SSO Aneta Ineza Sztukowska SSO Alicja Wiśniewska

Sygn. akt I.Ca 519/18

UZASADNIENIE

Wójt Gminy (...) przekazał do Sądu Rejonowego w Suwałkach akta sprawy o rozgraniczenie nieruchomości położonej w obrębie S. gm. (...) oznaczonej numerem geodezyjnym (...) stanowiącej własność D. K. z sąsiadującą z nią nieruchomością oznaczoną numerem geodezyjnym (...) stanowiącą własność Gminy (...) (...). Postępowanie, poprzedzające etap postępowania sądowego, w zakresie rozgraniczenia ww. nieruchomości zostało zakończone wydaniem decyzji z dnia 03.12.2014 r. (...) o umorzeniu administracyjnego postępowania rozgraniczeniowego.

Wnioskodawca Wójt Gminy (...) domagał się rozgraniczenia spornych nieruchomości zgodnie z przebiegiem granicy ewidencyjnej na gruncie, jak to wynika ze szkicu granicznego sporządzonego w administracyjnym postępowaniu rozgraniczeniowym.

Uczestnik postępowania D. K. przychylił się do wniosku o rozgraniczenie nieruchomości, poprzez ustalenie granicy pomiędzy jego działkami o nr (...) a działką nr (...) według stanu ostatniego spokojnego posiadania. Jednocześnie wniósł o ustalenie, iż nabył on przez zasiedzenie własność nieruchomości leżącej w obrębie działki gruntu oznaczonej nr (...), przyległej do działek gruntu o numerze geodezyjnym (...), obręb S., oznaczonej na przedłożonej przez niego mapie kolorem zielonym.

W toku postępowania wnioskodawca Wójt Gminy (...) zmienił stanowisko w sprawie i wniósł o dokonanie rozgraniczenia w granicach oznaczonych kolorem czerwonym na załączniku graficznym nr (...) do opinii biegłego sądowego geodety J. K. (1) (k.296). Ponadto podniósł zarzut zasiedzenia przez Gminę (...) części gruntu leżącego w obrębie działek nr (...) stanowiących własność D. K., w granicach drogi oznaczonej kolorem czerwonym, co do części gruntów nie pokrywających się z granicami ewidencyjnymi działki nr (...) według danych ewidencyjnych z 1965r. wynikających z pomiarów do celów złożenia ewidencji gruntów wsi S..

W odpowiedzi na powyższe uczestnik postępowania D. K. wniósł o oddalenie wniosku o rozgraniczenie w całości. Ponadto wskazał, iż zarzut zasiedzenia zgłoszony przez wnioskodawcę nie ma oparcia w stanie faktycznym i prawnym, a Gmina nie mogła zasiedzieć nieruchomości gdyż od 1990r. nie upłynął ku temu wymagany prawem okres.

Postanowieniem z dnia 16 października 2018 r. Sąd Rejonowy w Suwałkach w sprawie sygn. akt: I Ns 14/15 rozgraniczył nieruchomości położone w województwie (...), powiecie (...), jednostce ewidencyjnej (...)(...) (...), obrębie (...) S. oznaczone numerami geodezyjnymi (...) stanowiące własność D. K., dla których to nieruchomości w Sądzie Rejonowym w Suwałkach urządzona jest księga wieczysta KW Nr (...) z nieruchomością położoną w województwie (...), powiecie (...), jednostce ewidencyjnej (...)(...) (...), obrębie (...) S. oznaczoną numerem geodezyjnym (...) dla której to nieruchomości w Sądzie Rejonowym w Suwałkach urządzona jest księga wieczysta KW Nr (...) w ten sposób, że ustalił przebieg granicy pomiędzy tymi nieruchomościami według linii oznaczonej kolorem czerwonym na szkicu biegłego sądowego z zakresu geodezji i kartografii J. K. (1) (k. 115 akt sprawy), który to szkic stanowi integralną część postanowienia i rozstrzygnął o kosztach postępowania.

Z ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy wynika, iż nieruchomość oznaczona nr geodezyjnym (...) położona we wsi S. stanowiła drogę i na podstawie decyzji z dnia 28.11.1990r. wydanej przez Urząd Wojewódzki w S. w sprawie nr (...) stała się ona własnością Gminy R. Tartak z mocy prawa i została wpisana do ewidencji jako droga gminna. D. K. zaskarżył w trybie postępowania administracyjnego powyższą decyzję ale bezskutecznie. Z kolei na podstawie decyzji Wójta w/w Gminy została ona następnie podzielona na dwie działki o nr (...) o powierzchni 0,0052 ha oraz o nr (...) o powierzchni 0,2224 ha. Nieruchomość oznaczona nr (...) tj. droga gminna położona jest pomiędzy działkami oznaczonymi nr geodezyjnymi (...) stanowiącymi od 29.09.2011r. własność D. K., który otrzymał je w drodze darowizny od rodziców M. K. i I. K.. Z kolei jego rodzice otrzymali te gospodarstwo rolne od jego dziadków W. W. i E. K. w dniu 02.02.1987r. Aktualnie na działce oznaczonej nr geodezyjnym (...) położone są trzy budynki gospodarcze tj. wiata, stodoła i obora. Z kolei na działce oznaczonej nr geodezyjnym (...) znajduje się piwnica, dom mieszkalny, kurnik, foliak oraz ogród.

W dniu 26.04.1968 r. rodzina K. zawarła umowę z Zespołem Usług (...) w S. na pomiar działki z indywidualnym projektem obory. Do celów tej umowy został sporządzony szkic sytuacyjny. Z jego objaśnienia wynika, iż budynek nr (...) to piwnica, budynek nr (...) to dom mieszkalny, budynek nr (...) to stara drewniana obora, budynek (...) to nowa projektowana obora, budynek nr (...) to stodoła drewniana a budynek nr (...) to spichlerz drewniany. Na szkicu tym zaznaczono również wjazd na działkę przechodzący obok piwnicy oraz pomiędzy stodołą a spichlerzem. Z kolei decyzją z dnia 14.12.1978 r. W. K. uzyskał zgodę na budowę nowej stodoły i rozebranie starej drewnianej stodoły oznaczonej na w/w szkicu nr (...). Nowy budynek stodoły znajduje się w innym miejscu niż poprzednio. Wcześniej stał on na środku drogi, która aktualnie przebiega w terenie. Budowę nowej stodoły rozpoczęto w połowie 1979r. od tej chwili przebieg drogi pomiędzy działkami D. K. pozostaje bez zmian. Droga ta stanowi dojazd do dalej położonych posesji we wsi S.. W części była ona przez Gminę zwirowana i odśnieżana.

Granica faktyczna pomiędzy nieruchomościami nr (...) oraz (...) przebiega wzdłuż linii czerwonej, jak to wynika załącznika nr (...) do opinii biegłego sądowego z zakresu geodezji J. K. i nie pokrywa się ona z granicą ewidencyjną. Dane dotyczące spornych granic zawiera operat z pomiaru stanu władania dokonanego w 1965 r. do celów założenia ewidencji gruntów we wsi S.. W 2000 roku dokonano modernizacji operatu ewidencji i do tego operatu błędnie przyjęto granicę pomiędzy działkami (...) na odcinkach: (...) oraz między działkami (...) na odcinkach: (...).

Sąd Rejonowy wskazał, iż zgodnie z art. 153 kc rozgraniczenia pomiędzy nieruchomościami Sąd dokonuje według kryteriów oznaczonych w tym przepisie. Granice pomiędzy nieruchomościami ustala się zatem w pierwszej kolejności wg stanu prawnego. Jeżeli nie można go ustalić rozgraniczenie następuje wg kryterium tzw. ostatniego spokojnego stanu posiadania, a jeżeli i to zawodzi – stosuje się tzw. kryterium wszelkich okoliczności. Wymienione powyżej kryteria rozgraniczenia wyłączają się wzajemnie. Dopóki więc nie zostanie przesądzone, że nie jest możliwe ustalenie granic na podstawie pierwszego z ww. kryteriów, dopóty niedopuszczalne jest posłużenie kryteriami dalszymi.

W niniejszej sprawie bezspornym było, iż zainteresowani legitymują się tytułami własności do nieruchomości położonych w miejscowości S. gm. (...) oznaczonych numerami geodezyjnymi (...). Tytuły te wynikają zresztą z zapisów dołączonej do sprawy umowy darowizny, jak również dołączonej KW nr (...).

Sąd Rejonowy wskazał, iż kryterium stanu prawnego rozumieć należy jako ustalenie przebiegu spornej granicy na podstawie decyzji administracyjnej lub orzeczenia sądowego wydanych w takich postępowaniach jak: rozgraniczenie, scalenie i wymiana gruntów, wywłaszczenie. Przez stan prawny rozumie się także zasiedzenie przygranicznych pasów ziemi.

W niniejszej sprawie nie było wątpliwości co do tego, że brak jest dokumentacji pozwalającej na ustalenie stanu prawnego przebiegu spornej granicy. W szczególności co do przedmiotowych gruntów nigdy nie toczyło się postępowanie rozgraniczeniowe, ani administracyjne ani sądowe, w którym ustalony przebieg granicy z wyznaczeniem punktów geodezyjnych zatwierdzonych odpowiednim orzeczeniem. Przebieg granicy nie był też ustalany w postępowaniu scaleniowym czy wywłaszczeniowym. Powyższe wynika również z opinii biegłego geodety J. K. (1), który w opinii wskazał, że brak jest dokumentów pozwalających na ustalenie przebiegu granicy prawnej. Granica przez niego wykreślona na szkicu nie jest granicą prawną.

Zainteresowani w sprawie zgłosili zarzut zasiedzenia przygranicznych pasów gruntu w stronę działki zarówno wnioskodawcy, jak i uczestnika postępowania. Uwzględnienie powyższego zarzutu skutkowałoby ustaleniem prawnego przebiegu granicy pomiędzy działkami zainteresowanych dlatego też postępowanie dowodowe prowadzone w niniejszej sprawie skupiało się również wyjaśnieniu powyższej okoliczności.

Analiza materiału dowodowego doprowadziła Sąd Rejonowy do przekonania, że zarzut zasiedzenia przygranicznych spornych pasów gruntu przez wnioskodawcę i uczestnika postępowania i jego poprzedników prawnych nie zasługuje na uwzględnienie. Zasiedzenie jest sposobem nabycia prawa własności przez nieuprawnionego posiadacza na skutek długotrwałego posiadania (art. 172 § 1 k.c.). Do nabycia własności przez zasiedzenie konieczne są zatem dwie przesłanki: samoistne posiadanie i upływ czasu przewidzianego w ustawie. Stanowiące podłoże zasiedzenia, samoistne posiadanie polega na faktycznym władaniu rzeczą jak właściciel. Konieczne jest zatem wykonywanie przez posiadacza czynności faktycznych wskazujących na samodzielny, rzeczywisty, niezależny od woli innej osoby stan władztwa.

Jak chodzi o długość okresu wymaganego do nabycia własności nieruchomości w drodze zasiedzenia, Sąd wskazał, iż przepis art. 172 kc łączy upływ czasu z kwalifikacją posiadania według kryterium dobrej lub złej wiary posiadacza. W zależności od tego, czy samoistny posiadacz uzyskał posiadanie w dobrej czy złej wierze, termin zasiedzenia wynosi (od 1990 r.) 20 lub 30 lat. Od momentu wejścia w życie Kodeksu cywilnego (1964 r.) do jego nowelizacji w 1990 r. okres zasiedzenia wynosił odpowiednio 10 i 20 lat.

Z opinii biegłego geodety J. K. (1) wynika jednoznacznie, iż dopiero w roku 2000 dokonano modernizacji operatu ewidencji we wsi S. i do tego operatu błędnie przyjęto granicę pomiędzy działkami (...) na odcinkach: (...) oraz między

działkami (...) na odcinkach: (...). Błąd ten został również powielony w czynnościach rozgraniczeniowych przez geodetę w postępowaniu rozgraniczeniowym w 2014. W ten sposób powstała praktycznie nowa granica ewidencyjna, która w żaden sposób nie pokrywała się z faktyczną drogą na gruncie. Zatem o ewentualnym zasiedzeniu przygranicznych pasów gruntów można mówić w ocenie Sądu dopiero od roku 2010, i dzień dzisiejszy nie upłynął ani 20-letni ani 30 letni okres wymagany do zasiedzenia w dobrej czy w złej wierze.

Postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie doprowadziło Sąd do przekonania, iż pomiędzy gruntami spornych działek nie można ustalić granicy według stanu prawnego, ale możliwe było ustalenie granicy według kryterium ostatniego spokojnego stanu posiadania.

Ustalenie granicy winno nastąpić na podstawie kolejnego kryterium, a więc spokojnego posiadania.

Sąd Rejonowy wskazał, iż granice ustalone w toku niniejszego postępowania pokrywają się z ostatnim stanem spokojnego posiadania. Droga jest cały czas wykorzystywana przez innych mieszkańców, Gmina też o nią dba, urządza na gruncie, odśnieża.

Sąd w całości uwzględnił wszystkie opinie biegłego J. K. (1) uznając je za pełnowartościowy środek dowodowy. Biegły sporządzając opinie wykazał się fachową znajomością badanych zagadnień, wieloletnim doświadczeniem zawodowym, a zanalizowane przez niego postępowanie prowadzące do wytyczenia punktów geodezyjnych i oznaczenia ich współrzędnych zostało w sposób szczegółowy i dogłębny wyjaśnione.

Jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania Sąd Rejonowy wskazał przepis art. 520§1 kpc.

W złożonej apelacji uczestnik postępowania D. K. zaskarżył wskazane powyżej Postanowienie Sądu Rejonowego w Suwałkach I w całości:

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

1. art. 232 w zw. z art. 3 w zw. z art. 13 § 2 w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. i art. 153 k.c. poprzez przyjęcie, że wnioskodawca udowodnił stan spokojnego posiadania nieruchomości działki gruntu o numerze 34/2 w granicach istniejących od lat 20 w obrębie zabudowy uczestnika- piwnicy ziemnej,

2. art. 231 k.p.c. i art. 232 k.p.c. w zw. z art. 3 w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. i art. 153 k.c. poprzez niewłaściwe przyjęcie, iż można mówić o spokojnym stanie użytkowania i przebiegu granic, w sytuacji gdy wnioskodawca nie posiadał drogi w sposób ciągły i nieprzerwany,

3. art. 231 i art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie istotnych faktów, mimo iż wnioski takie można wyprowadzić z innych ustalonych dowodów, a także przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, polegającej na błędnym przyjęciu iż:

a) obecny stan posiadania wnioskodawcy spełnia definicję spokojnego posiadania, mimo istnienia dowodów - zeznań informacyjnych stron i świadków oraz dokumentów zgromadzonych w sprawie świadczących przeciwnie do oceny Sądu I instancji,

b) uczestnicy postępowania nie kwestionowali opinii biegłego J. K. (1) w sytuacji gdy uczestnik wskazywał, iż nie zgadza się z jej treścią,

c) nieprawidłowe uznanie, iż przebieg drogi posiada cechę trwałości w sytuacji gdy świadkowie zeznali, iż by móc przejeżdżać pytali o zgodę poprzedników prawnych uczestnika,

II. naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 153 k.c. w zw. z art. 172 k.c. poprzez jego błędną wykładnię i przyjęcie, że nie zostały spełnione przesłanki do zasiedzenia działki gruntu oznaczonej nr (...), w części

gdzie istnieją zabudowania uczestnika postępowania, w sytuacji gdy uczestnik posiadał tę działkę przez okres 30 lat, co doprowadziło do niewłaściwego uznania i stwierdzenia - ustalenia granicy oraz braku wskazania w zaskarżonym postanowieniu biegu początkowego zasiedzenia i daty zasiedzenia nieruchomości uczestników postępowania.

III. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu Rejonowego z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego wskutek naruszenia przepisów postępowania, a mianowicie art. 233 §1 kpc w zw. z art. 153 kc, polegające na dokonaniu oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i nasuwający zastrzeżenia z punktu widzenia zasad logicznego rozumowania, w szczególności poprzez uznanie, iż przebieg obecnej drogi i spornej granicy wypełnia dyspozycję spokojnego posiadania, w sytuacji gdy oględziny w terenie, zeznania świadków zgodnie wskazują, iż Gmina nigdy nie wykonywała władztwa nad drogą oznaczoną nr (...) położną w S. na odcinku przebiegu jej przez zabudowania uczestnika postępowania, gdyż Gmina nie wchodziła na ten teren, nie remontowała tejże drogi - zwirowanie miało miejsce do posesji uczestnika i za nią, co powoduje, iż Gmina nigdy nie posiadała spokojnie nieruchomości objętej postępowaniem, a wskazanej w opinii także ze względu na dokumentację fotograficzną (...).

Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez orzeczenie o niemożności rozgraniczenia pomiędzy działkami stron z uwagi na niebezpieczeństwo utraty życia i zdrowia, tym bardziej, iż nigdy gmina nie nabyła faktycznie własności tej ziemi, gdyż droga ta już w 1990 roku powstała po istniejących budowlach.
2. zasądzenie na rzecz uczestników postępowania kosztów procesu za I i II instancję, w tym kosztów ewentualnych zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania i orzeczenie przez Sąd Okręgowy o kosztach postępowania apelacyjnego.

Wnioskodawca Gmina (...) wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od uczestnika postępowania kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Forma w jakiej wyrażono zarzuty apelacyjne wywołała wątpliwości interpretacyjne i w celu zrozumienia ich treści Sąd Okręgowy był zmuszony sięgać do uzasadnienia apelacji.

Odnosząc się do podnoszonych zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego, które skierowane są przeciwko ustaleniom faktycznym, zauważyć trzeba, że w świetle art. 233 § 1 k.p.c. sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału zachodzi jedynie wtedy, gdy powstaje dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie, a konkluzją, do jakiej dochodzi sąd na jego podstawie. Jeżeli natomiast sąd z określonego materiału dowodowego wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać. Do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. zasadom logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów. Sam zarzut błędnych ustaleń faktycznych nie może zaś polegać jedynie na zaprezentowaniu przez skarżącego stanu faktycznego, ustalonego przez niego na podstawie własnej oceny dowodów, choćby ocena ta również była logiczna i zgodna z doświadczeniem życiowym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., sygn. akt IV CK 387/04, LEX nr 177263).

Mając to na uwadze, Sąd Okręgowy uznał, że dokonana przez Sąd I instancji ocena zgromadzonych w tej sprawie dowodów mieści się w granicach wynikających z art. 233 § 1 k.p.c., zaś skarżący w wywodach zawartych w apelacji oceny tej skutecznie nie podważył.

Sąd I instancji dokonując rozgraniczenia nieruchomości stanowiącej własność wnioskodawcy z nieruchomościami stanowiącymi własność uczestnika zastosował kryterium ostatniego spokojnego stanu posiadania.

Wbrew twierdzeniom uczestnika stan spokojnego posiadania można ustalić na podstawie zebranych w sprawie dowodów ze źródeł osobowych, tj. zeznań świadków J. K. (3), J. O., P. O., F. K., M. K. i E. K. oraz na podstawie dokumentacji fotograficznej z roku 1979-2013.

W miejscu przebiegu drogi do 1979 r. stała stodoła, którą poprzednicy uczestnika rozebrali i wzniesli w innym miejscu. Nie ma zatem żadnych sprzeczności w ustaleniach Sądu I instancji, co do spokojnego przebiegu drogi po tej dacie.

Sąd Rejonowy wskazał też dlaczego inne dowody należy zdyskwalifikować jako niewiarygodne. Argumentacja w tym zakresie jest pełna, logiczna i przekonująca.

Nawet jeżeli zwirowanie i odśnieżanie drogi przez Gminę nie obejmowało (ze względu na zwężenie) całego jej przebiegu to nie zmienia faktu, że mieszkańcy wsi z tej drogi korzystali. Zwężenie uniemożliwiało też przejazdy szerokimi pojazdami rolniczymi (kombajnami) i wywoływało różne ograniczenia dla okolicznych mieszkańców, jednak nie tamowało ruchu w całości.

Granice działki nr (...) będącej drogą, przebiegały tak jak wynika to ze szkicu biegłego sądowego z zakresu geodezji i kartografii. Co więcej uczestnik pierwotnie sam twierdził, że taki był przebieg drogi i domagał się rozgraniczenia według stanu spokojnego posiadania. Dopiero w toku postępowania zmodyfikował swoje stanowisko.

Sąd Rejonowy prawidłowo, z odwołaniem się do judykatów Sądu Najwyższego, wyjaśnił, że ostatnim spokojnym stanem posiadania jest ustabilizowany stan posiadania przedmiotu rozgraniczenia, a więc taki, który nie pozwala wprowadzić na stwierdzenie nabycia własności przez zasiedzenie, jednakże trwa zbyt długo, by pozbawienie dotychczasowego posiadacza pasa ziemi przez ustalenie granicy z uwzględnieniem wszelkich okoliczności dało się pogodzić z zasadami współżycia społecznego.

Stan posiadania ustalony w niniejszej sprawie cechę stabilności niewątpliwie posiada.

Żądanie apelacyjne zmiany zaskarżonego postanowienia poprzez orzeczenie o niemożności rozgraniczenia nie mogło odnieść żadnego skutku, bowiem takiego sposobu rozstrzygnięcia sprawy nie przewidują przepisy.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podnosił ponadto, iż Sąd Rejonowy wadliwie ocenił decyzję Wojewody (...) z dnia 28 listopada 1990 r. dotyczącą stwierdzenia nabycia przez wnioskodawcę nieruchomości, jednak w ocenie Sądu Okręgowego i ten zarzut był chybiony.

Utrwalone zostało w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowisko, z którym zgadza się też Sąd Okręgowy, że sąd w postępowaniu cywilnym jest związany ostateczną decyzją administracyjną. Oznacza to, że sąd jest obowiązany uwzględnić stan prawny wynikający z osnowy ostatecznej decyzji administracyjnej, który stanowi element stanu faktycznego sprawy.

Związanie sądu cywilnego dotyczy różnych spraw, m.in. wieczystoksięgowych- por. uchwała (7) Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 9 października 2007 r. III CZP 46/07.

W świetle postanowienia SN z 3 lipca 2015 r. wydanym w sprawie IV CSK 636/14, przyjmuje się zasadę uwzględnienia przez sądy powszechne skutków prawnych orzeczeń organów administracyjnych, mającą swoje źródło w rozgraniczeniu drogi sądowej i administracyjnej, czego wyrazem są art. 2 § 3 i art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. oraz art. 16 i art. 97 § 1 pkt 4 k.p.a.

W przedmiotowej sprawie podjęta przez uczestnika próba wzruszenia decyzji administracyjnej była bezskuteczna.

Z powyższych względów apelację oddalono jako bezzasadną na podstawie przepisu art. 385 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 520 § 1 kpc.

SSO Mirosław Krzysztof Derda SSO Aneta Ineza Sztukowska SSO Małgorzata Szostak-Szydłowska